

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Voidaanko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/5/EY (⁽¹⁾) 8 artiklaa tulkita siten, että radio- ja telepäätelaitteiden (jäljempänä laitteet) vapaata liikkuvuutta koskevien säännösten lisäksi tällaisten laitteiden markkinoille saattamiseen ei voida liittää muita velvoitteita, jos liikkeelle laskettavat laitteet kuuluvat direktiivin soveltamisalaan ja jos yritys, jolla on kotipaikka jossakin toisessa jäsenvaltiossa, on varustanut laitteet CE merkinnällä?
- 2) Voidaanko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/95/EY (⁽²⁾) 2 artiklan e ja f alakohdan säännöksiä tulkita markkinoille saattamista koskevien velvoitteiden kannalta siten, että laitteet yhdessä jäsenvaltiossa markkinoille saattanut toimija (joka ei ole osallistunut valmistukseen), jonka yrityksen kotipaikka on muussa kuin tavarantoimittajan kotipaikan jäsenvaltiossa, voidaan myös katsoa tavarantoimittajaksi?
- 3) Voidaanko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/95/EY 2 artiklan e alakohdan i, ii ja iii alakohdan ja sen f alakohdan säännöksiä tulkita siten, että toisessa jäsenvaltiossa valmistettujen laitteiden jakelija (joka ei ole sama kuin niiden valmistaja) voi olla velvollinen antamaan vaatimustenmukaisuutta koskevan vakuutuksen, johon on merkitty laitteiden toiminnalliset ja tekniset tiedot?
- 4) Onko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/95/EY 2 artiklan e alakohdan i, ii ja iii alakohdan ja sen f alakohdan säännöksiä tulkittava siten, että yhdessä jäsenvaltiossa ainoastaan jakelijana toimivaa, jolla on kotipaikka tämän jäsenvaltion alueella, voidaan pitää myös jakelijana laitteiden valmistajana, kun jakelijan toiminta ei vaikuta laitteiden turvallisuusominaisuuksiin?
- 5) Onko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/95/EY 2 artiklan f alakohdasta tulkittava siten, että siinä tarkoitettua jakelijalta voidaan vaatia niiden vaatimusten noudattamista, jotka on direktiivin perusteella muuten asetettu ainoastaan sen 2 artiklan e alakohdassa tarkoitettulle valmistajalle, ja näin vaatia siltä esimerkiksi laitteiden toiminnallisten ja teknisten tekijöiden vaatimustenmukaisuuden ilmoittamista?
- 6) Voidaanko Dassonville -säännön soveltamisesta perustellusti poiketa EY 30 (aiemmin 36) artiklan määräysten ja niin kutsuttujen olennaisten vaatimusten (mandatory requirements) perusteella, kun otetaan huomioon se, mitä vastaavuusperiaate (principle of equivalence) ja vastavuoroisen tunnustamisen (mutual recognition) periaate edellyttävät?
- 7) Voidaanko EY 30 (aiemmin 36) artiklaa tulkita siten, että millään muulla kuin siinä luetelluilla perusteilla ei voida rajoittaa kauttakuljetettavien tavaroiden kauppaa tai tuontia?

- 8) Vastaako CE-merkintä vastaavuusperiaatteen, vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen sekä EY 30 (aiemmin 36) artiklan määräysten mukaisia edellytyksiä?
- 9) Voidaanko CE-merkintää tulkita siten, että kun on kyse tällä merkinnällä varustetuista laitteista, jäsenvaltiot eivät voi vedota minkään muiden teknisten eritelmien tai laatuvaatimusten soveltamiseen?
- 10) Voidaanko Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/95/EY 6 artiklan 1 kohdan sekä sen 8 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen säännöksiä tulkita siten, että valmistaja, silloin kun valmistaja ei hoida tuotteiden jakelua, ja jakelija voidaan tavaroita myydessä katsoa samalla tavoin vastuullisiksi subjekteiksi?

(⁽¹⁾) Radio- ja telepäätelaitteista ja niiden vaatimustenmukaisuuden vastaavuudesta tunnustamisesta 9.3.1999 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/5/EY, EYVL L 91, s. 10.

(⁽²⁾) Yleisestä tuoteturvallisuudesta 3.12.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/95/EY, EYVL L 11, s. 4.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Unkarin tasavalta) on esittänyt 7.4.2008 — VB Pénzügyi Lízing Zrt. v. Ferenc Schneider

(Asia C-137/08)

(2008/C 183/15)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Pääasian asianosaiset

Kantaja: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Vastaja: Ferenc Schneider

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Edellyttääkö kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5.4.1993 annetulla neuvoston direktiivillä 93/13/ETY (⁽¹⁾) taattu kuluttajansuoja sitä, että — riippumatta menettelyn laadusta ja siitä, onko se kontradiktorinen — kansallinen tuomioistuin arvioi oman toimivaltaisuutensa valvonnan yhteydessä viran puolesta, onko sille esitetty sopimusehto kohtuuton, vaikka tätä koskevaa pyyntöä ei ole esitetty?

- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, mitä perusteita kansallinen tuomioistuin voi ottaa huomioon tämän valvonnan yhteydessä erityisesti siinä tapauksessa, että sopimusehdon perusteella toimivaltainen tuomioistuin ei ole palvelujen tarjoajan kotipaikan tuomioistuin vaan toinen tuomioistuin, joka sijaitsee kuitenkin lähellä kyseistä kotipaikkaa?
- 3) Onko Euroopan unionista tehdyn sopimuksen, Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja Euroopan atomienergia-yhteisön perustamissopimuksen liitteenä olevan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 23 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan kiellettyä, että kansallinen tuomioistuin joutuu ilmoittamaan viran puolesta oman jäsenvaltionsa oikeusministeriölle ennakkoratkaisumenettelystä samaan aikaan, kun se panee sen vireille?

(¹) EYVL L 95, s. 29.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Fővárosi Ítéltábla (Unkarin tasavalta) on esittänyt 7.4.2008 — Hochtief AG ja Linde-Kca-Dresden GmbH v. Közbesszerzések Tanácsa Közbesszerzési Döntőbizottság

(Asia C-138/08)

(2008/C 183/16)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Fővárosi Ítéltábla

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Hochtief AG ja Linde-Kca-Dresden GmbH

Vastaaja: Közbesszerzések Tanácsa Közbesszerzési Döntőbizottság

Muu asianosainen: Budapest Főváros Önkormányzata

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Sovelletaanko direktiivin 2004/18/EY (¹) 44 artiklan 3 kohtaa, jolla korvataan julkisia rakennusurakoita koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta annetun neuvoston direktiivin 93/37/EY (²) 22 artikla, jos julkinen hankintamenettely on alkanut ajankohtana, jona direktiivi

2004/18/EY oli kylläkin jo tullut voimaan, mutta jona sen täytäntöönpanolle asetettu määräaika ei ollut päättynyt, mistä syystä sitä ei vielä ollut saatettu kansallisen oikeusjärjestyksen osaksi?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, kysytään edelleen, onko direktiivin 2004/18/EY 44 artiklan 3 kohtaa, jossa säädetään, että ”joka tapauksessa niiden ehdokkaiden lukumäärän, joille aiotaan esittää tarjous- tai neuvottelupyyntö, on oltava riittävä, jotta varmistetaan todellinen kilpailu”, ymmärrettävä siten, että sopivia ehdokkaita neuvottelumenettelyissä, joihin liittyy hankintailmoitus, on tarjousmenettelyn toisessa vaiheessa edelleen oltava tietty vähimmäismäärä (kolme)?
- 3) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, yhteisöjen tuomioistuimelta kysytään, onko julkisia rakennusurakoita koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta annetun neuvoston direktiivin 93/37/EY 22 artiklan 3 kohdassa asetettu edellytys, jonka mukaan sopivia ehdokkaita on oltava riittävästi, ymmärrettävä siten, että jollei sopivien ehdokkaiden vähimmäismäärää (kolme) saavuteta, menettelyä ei voida jatkaa pyytämällä tarjoukset?
- 4) Jos yhteisöjen tuomioistuin vastaa kolmanteen kysymykseen kieltävästi, siltä kysytään edelleen, sovelletaanko direktiivin 93/37/EY 22 artiklan 2 kohdan toista alakohtaa, jolla on erityinen asema rajoitettuja menettelyjä koskevien sääntöjen joukossa ja jossa säädetään, että ”kaikissa tapauksissa tarjoamaan hyväksyttävien ehdokkaiden lukumäärän on oltava riittävän suuri todellisen kilpailun varmistamiseksi”, 3 kohdassa tarkoitettuun, kaksivaiheiseen neuvottelumenettelyyn?

(¹) EUVL L 134, s. 114.

(²) EYVL L 199, s. 54.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Oberlandesgericht Karlsruhe (Saksa) on esittänyt 7.4.2008 — Rikosoikeudenkäynti Rafet Kqikua vastaan

(Asia C-139/08)

(2008/C 183/17)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Oberlandesgericht Karlsruhe